

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 95.

Anden Session.

32te Møde.

Tirsdagen den 19de November.

(Forts.)

Danfær: Jeg er enig med den ærede Taler, der først havde Ordet, deri, at det er vigtigt, at der kommer Klarhed i Forstaaelsen af den foreliggende Paragraph. Jeg skal derfor søge at bidrage dertil, ved at sige, hvorledes Forslagsstillerne have opfattet den. Ved at betragte Presseforfølselsen som saadan, og undersøge, hvori det Charakteristiske ved denne Forfølse bestaaer, var det os klart, at det laa deri, at det forbyrderste Ord ved Pressen naaede en større Udbredelse, en Udbredelse, der ikke har sin Indskrænkning i Rummet. Den, der altsaa bevirker, at Ordet faaer denne Udbredelse, han er den, der nærmest har Ansvaret. Spørge vi os da, hvo bevirker dette, saa maa Svaret blive: Den, der udgiver det. Derfor have vi lagt Pointen, hele Tyngdepunktet paa Udgifveren. (En Stemme: Det have De ikke.) Naar vi altsaa forfulgte denne Tanke aldeles strengt, saa var han den første; men da vi maatte erkjende, at Forfatteren havde et naturligt Krav paa selv at værges for sine Ord, saa gjorde vi forsaavidt en Undtagelse i Tankens consequente Gjennemførelse, idet vi sagde, at, naar en Forfatter navngiver sig som saadan, og naar han har de andre Betingelser, som staae i den første Passus af denne Paragraph, saa skal Ansvaret, skjøndt vi erkjende, at dette rigtigst skulde hvile paa Udgifveren, dog først og fremmest hvile paa Forfatteren. Han bliver i saa Henseende at betragte som Hovedudgiver, og den anden, der er nævnt som Udgifver, har en underordnet Rolle ved Udgivelsen. Er der ingen saadan Forfatter nævnt, det vil sige, har Ingen paa Skriftet navngivet sig som Forfatter,

som paa den Tid, Skriftet udkom, havde fast Ophold her i Landet, eller, naar Tiltale finder Sted, er her tilstede, saa skal det gaae over paa Udgifveren, og naar Ingen har nævnt sig som Udgifver, eller denne Udgifver enten ikke opholder sig her i Landet paa den Tid, Tiltalen finder Sted, eller ikke havde fast Bopæl her, da Skriftet udkom, saa skal det gaae over paa Forlæggeren; under lige Vilkaar gaaer det over fra Forlæggeren til Commissionshandleren, og, er ingen saadan Commissionshandler tilstede, paa hvem disse Betingelser passe, saa gaaer Ansvaret over over paa Bogtrykkeren; og da Staten ikke vil tillade, at et Skrift maa udgaae, uden at have Noget, til hvem man kan holde sig, saa bliver det nødvendigt at standse ved dette Sted ved Producenten, og saa sige vi, vi standse ved Bogtrykkeren, og gjøre det til Pligt for Bogtrykkeren, naar han ikke har Noget foran sig, til lige at være Udgifver, om han under saadanne Betingelser vil paatage sig at trykke, om han vil gaae ind i den anden Kvalitet, at være Udgifver; det er naturligtvis Noget, han bør overveie for sig selv. Det er ogsaa denne Maade, vi have betragtet Udgifveren paa, der har gjort, at vi have valgt det Udtryk, som findes i den tredje Passus. Ved det Exempel, den ærede Taler nævnte, at et Blad udgives af en Enkelt, og en Enkelt deri har nævnt sig som Forfatter til et særegent Stykke, er det aabenbart, at Ansvaret herfor kun kan paahvile Forfatteren, der har navngivet sig, og har de øvrige Egenfaber, der fordres i første Passus; thi han er i det samme Øieblik ogsaa Udgifver tilligemed den Anden, og Bladet bliver for hans Bedkommende og for dette Stykkes Bedkommende igrunder udgivet af Flere, nemlig af ham og Udgifveren. Naar vi derimod havde sagt, at i et af Flere i Forening forfattet